

СВОБОДА

FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sun days, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription 1 year — \$40.00 6 months — \$22.00 3 months — \$12.00

UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

За людські права, за волю народів

В основі американської системи є пошанування людини, її прав, її потреб, а в першу чергу її людської гідності. Це забезпечує американська правова система на чолі з конституцією та її додатками, це переводить послідовно в життя життєва практика ЗСА. З другого боку ЗСА — це перша велика держава в світі, яка почала з революції, що створила нову державу й започаткувала процес поставання нової нації.

За владування президента Джіммі Картера обороною прав людини була така всеобіймаюча й наголошена, що оборона прав і волі народів стояла неначе в тині прав одиниці. Це дало навіть привід, до висування думки на різних теренах, навіть серед українців, що забезпечення прав одиниці незалежне від прав народу, як цілості. Таким чином виглядало, що право людини бути членом означеної нації і всі інші випливаючі з цього права й обов'язки сходили неначе на другий план. А в дійсності немає пошанування одиниці і її прав без пошанування її народності, національної приналежності і всіх тих зумовлених потреб та вимог. Тому не може бути збереження прав одиниці, її людської гідності та її умов розвитку без збереження й пошанування її національних прав. Так, як не може бути свободи народів, без свободи одиниць їхніх складових частин.

Ця синтеза індивідуального й національного — настільки очевидна, що власне з огляду на її очевидність і самозрозумілість багато людей залишали її поза увагою. Це було для них можливе, тому що вони виходили з бази самостійних і вільних народів, як життєвого факту й забували, що в світі є ще цілий ряд народів, які прагнуть своєї національно-державної незалежності й тому права людини — це для них відірвана від життєвої дійсності декларація, якої аж ніяк не можна ввести в життя, бо немає для цього основної передумови, якою є власна держава.

Саме це у значній мірі було причиною, що новий Уряд президента Регена звернув свою головну увагу на звільнення поневолених народів, а тому що СССР у сучасному світі — це єдина справжня тюрма народів, отже вістрія політики ЗСА силою того факту мусило бути звернене проти російського імперіалізму і його інструменту комунізму. Однак не слід випереджувати подій та не бути занадто оптимістом. бо й американська політика ще не зовсім усвідомила собі й не сформулювала цієї органічної синтези національних і людських прав і це можуть в невідомому випадку прийти неясності й хитання, але в основі шлях уже вибрано правильно.

Декларація прав людини в меморіалі державного секретаря починається словами: „Людські права є ядром нашої закордонної політики, бо це — центр того всього, за чим стоїть Америка. Це не тільки риторичний зворот. „Людські права“ — розуміння політичні права й громадські свободи — з'ясує, що є найсуттєвішою проблемою в нашому конфлікті з бльком Советського Союзу. Фундаментальним визначенням цього є наша властива постава до свободи“. Власне ті два пункти є найбільш суттєві в декларації уряду Регена стосовно прав людини. Насамперед — це ніяка пропаганда, чи вербальна заява, як ми завжди маємо до діла з советськими заявами, як з ними криється зовсім інший зміст. В ЗСА свобода є центром усього. І виразно: не тільки свобода, виявлена в громадських вольностях, але свобода виявлена в політичних і національних правах. І тому у дальшому декларація так виразно розрізняє: „Ми мусимо відійти від назви „людські права“, як визначуючого вислову, почати називати „індивідуальні права“, політичні права“, „Громадські вольності“.

Як це дотепер завжди було в поступуванні президента Регена і його Уряду, за тими словами підуть відповідні діла. В декларації це сказано виразно й без будь-яких промовчувань: „Ми пропонуємо дво-направну політику:

1) з'ясувати наші переконання і рішуче протиставитися СССР в ООН, в Європейській конференції безпеки і співпраці (т. зв. Гельсінкській конференції) та в інших тілах: вдарити рішуче по насильству над свободою й пристойністю; зміцнити міжнародну мораль і легальні стандарти, включаючи міцну реакцію проти злочинців проти дипломатів та актів тероризму; плекаті думку про нас, як гідних партнерів наших приятелів;

2) наші відносини й співпрацю з іншими державами мусимо вести, узгаляючи власне названі моменти; мусимо узгалявати їх на всіх відтинках, тобто в економічних відносинах, в політичних стосунках та в питаннях безпеки; ми мусимо також брати до уваги, що права людини не здобувають ґрунту, — коли лихий режим заступити ще гіршим, розбещеного диктатора фанатичним комуністичним Політбюром“.

Позиції Уряду президента Регена в справах індивідуальної свободи одиниці, громадських вольностей і свободи народів такі, що тепер лишається тільки зачекати, як їх переводитимуть у життя.

В останніх кількох тижнях японські політичні групи, включно з Ліберальною Демократичною Партією, яка є тепер при владі, почали публічні демонстрації, домагаючися повороту до Японії Курильських островів, які лежать на півночі від Гоккайдо, і є відділені від Камчатки т. зв. Курильською протокою. Як відомо, по японській прогрі в 1945 році, ці острови загарбав Советський Союз.

Курильські острови — це ланцюг малих островів, поміж ними: Габомай, Шикотан, Кунашир і Еторофу. Ці острови мав відкрити голландський навігатор Мартін де Вріс, ще в 1634 році і від того часу вони належали до Японії.

Але після підбою Камчаткі царською Росією, російці почали поволі мандрувати на південь в погоні за кошлатими звірами, велика кількість яких була на тих островах. Поступово ці агресивні переїзди російці почали загрозувати японським поселенням на південному Сахаліні. Лексикон інформації про ці острови подають, що японська адміністрація на тих

Володимир Душник

ДИПЛОМАТИЧНИЙ ТОРГ ЗА КУРИЛЬСЬКІ ОСТРОВИ

Островах, як теж в південному Сахаліні, була куди більш ефективна як російська — в Сахаліні та кількох менших островах із Курильського ланцюга.

У 1855 році Росія і Японія підписали торговельний договір та „договір приязні“, в якому Японії признано всецілу суверенність над Курильськими островами.

З початком вересня 1945 року, коли Японія на американському воєнному кораблі „Міссурі“, підписала акт про беззастережну капітуляцію, ці острови зайняли советські війська, на яких вони перебувають по нинішній день.

Питання звороту тих островів до Японії була і далі є значною перешкодою у розмові нормальних дипломатичних стосунків між СССР і Японією. Ще в 1973 році в комунікаті про зустр-

I.

рім Брежнєва з японським прем'єр-міністром Какею Танака, було згадано про потребу знайдення „розв'язки у спори за Курильські острови. Останнім часом, однак, Советський Союз уперто намагається на цьому, „немає ніяких територіальних спорів“ між СССР і Японією.

Однак, японський уряд є іншої думки й починає у цьому питанні виявляти „тверде становище“ називаючи присутність советських окупаційних військ на цих островах — „безправною“. Японський уряд також проголосив загальнонаціональне свято під назвою „День Північних Територій“. На початку вересня 1981 року відбулося велике зібрання у Токіо, присвячене „поворотом“ Курильських островів до Японії. Опісля прем'єр-міністр

Зенко Сузукі відвідав північну Японію та з гелікоптера і через телескоп оглядав ці острови, повторюючи, що ці острови належать до Японії.

Московське пресове агентство Тасс гостро засудило „інспекцію“ прем'єра Сузукі як — „провокацію“. Урядові советського консуляту в місті Гоккайдо на півночі Японії, запитаний американським кореспондентом, повторив стандартну советську відповідь: „Немає ніяких територіальних спорів між СССР і Японією“.

А тоді, як звичайно, Москва вийшла на шлях підступу, й почала в Японії організувати ліві елементи під назвою „Японсько-советські товариства приязні“, які вже починають агітувати серед японського населення проти повернення Курильських островів до Японії. Якщо б в СССР хотів відважиться агітувати за повернення тих островів Японії, то його напевно агенти КГБ заперотили б в тюрму чи „психушку“.

(Продовження буде)

Юліан Мовчан

ЦКАВЕ ПРО ВАСИЛЯ СТЕФАНИКА

II

З настанням нового, ХХ-го століття, в літературній діяльності В. Стефаніка настав велика криза — впродовж наступних півтора десяти років з-під його пера майже нічого не появилось. Його спроби одержати працю гімназійного вчителя провалилися. В січні 1904 року він одружився з Ольгою Гаморак — своєю доброю подругою ще з гімназійних часів; оселився в домі свого тестя о. Кирила Гаморака з с. Стеців і почав працювати на господарстві, як і кожен інший селянин.

Цього аж ніяк не міг знести його батько Семен, який мав господарство у сусідньому селі. Мовляв, як то так — син Семена Продавця нового має працювати на чужому полі, бути приймачем у батьків свої жінки? Та ж гонор Семена Продавця нового ніколи не може на це дозволити! І тому батько покликав його до себе. Аби знову налаштувати нормальні відносини зі своїм сином, він дав йому 18 моргів землі і обіцяв допомогти при будові хати та інших господарських будинків.

І так, син Василь 1910 року переїхав до себе в родину до рідного Русова, з великим запалом збудував свій „палац“ — 6-кімнатний великий будинок з блискучим дахом на дубових підвалах і там проживав аж до самої своєї смерті... (ст. 58).

Але хоч Стефанік на початку нового століття занахав свою літературну діяльність, то однак він не занахав своєї громадсько-політичної праці. Коли в березні 1908 року посол від національно-демократич-

історіях, автори пояснюють різно. Кажуть, що Вітовський був надто вразливий на невдачі (Сохочий); що йому бракувало терпеливості, щоб підждати на прибуття підмоги УСС-ів; що не мав вищого військового вишколу для опанування тодішньої ситуації і тому не запровадив зразу строгого військового режиму; що провів у львівських боях — це було зовсім інше нове завдання і на команданта тих боїв Вітовського не вибирали окремо (Заклинський); що був дуже молодий, недосвідчений, нервовий і м'який (Л. Цегельський) і т. п.

У всіх наведених поясненнях може бути дещо правди, однак наскрізь переконого аргументу вони не дають. Поведінка і рішення Вітовського насувають думку про їх глибше, психологічне підложжя і тут належало б шукати їх пояснення. Вітовський належить до певного психологічного типу, який в подібних ситуаціях поступає завжди однаково і тому для кращого зрозуміння цих постаті слід все таки хоч коротко звернутися до стереотипних даних його життя і характеру.

Народився Дмитро Вітовський 8-го листопада, 1887 року в дрібношляхетській родині в селі Медуха коло Галича, де й покінчив початкову школу. Середню освіту набув він в польській гімназії в Станіславові (української там ще не було) і вже в тіх роках був провідником тайного гуртку, що стояв в орбіті самостійницьких ідей тодішньої української університетської молоді. В основі тих ідей лежав соціалістично-поступовий світогляд М. Драгоманова. Згодом, як студент правничого факультету в Львівському університеті, був він одним з видатніших провідників студентської молоді. Тоді теж допоміг у втечі з тюрми Мирослава Сичинського, засудженого до вбивства галицького намісника графа Поточко. За участь в студентській демонстрації в справі українського університету 1910 року, де згинув А. Коцюк, Вітовського засудили у т. зв. „процесі 101“, виділили з Львівського університету та позбавили його ступня хоружного, який він одержав був як абсолютний одиорічний військової школи — теж у Львові. Правничі студії він закінчив в університеті в Кракові й опісля працював в адвокатській канцелярії в Станіславові. Тут також займався політичною діяльністю як член Радикальної Партії. Із вибухом Першої світової

Михайло Подільський

Невже 60-річчя Українського Вільного Університету?

Ледве у когось із членів першого сенату УВУ, світлі імена яких подані під фотографією, могла з'явитися думка, що ця перша українська висока школа на чужині зможе існувати та діяти в інтересі української науки понад півстоліття, бож університет завжди потребує допомоги від держави або організованої спільноти, а на протязі такого довгого часу бувають, досить часто поважні фінансові кризи, що можна досить легко уявити.

Тут треба пригадати, що Український Вільний Університет був заснований у Відні, столиці Австрії, місцевим Союзом Українських Журналістів і Письменників, головою якого був д-р Володимир Кушнір, відомий журналіст, редактор і співпрацівник українських і чужих часописів, що особливо підкреслює вагу української преси після Першої світової війни, тобто після невдачі у визвольних змаганнях українського народу. У заснуванні УВУ брали участь також Товариства прихильників освіти, очолене проф. Станіславом Дністрянським, та Український соціологічний інститут, заснований проф. Михайлом Грушевським.

Після святочного відкриття у Вільні (17-го січня 1921 року) викладачі відбувались у приміщеннях віденських шкіл, що їх давала до диспозиції міська рада, але вже після першого семестру вирішено перенести Університет до Праги, де було більше згуртованість української молоді, головою виступав — учасників Першої світової війни. Опісля того, в Празі на той час було поважне число українських науковців, письменників, мистців, композиторів, публіцистів тощо. Але основною причиною цього рішення було прихильне ставлення до Українського Вільного Університету чехословацького уряду, який забезпечив студентів стипендіями та забезпечив платні професорів УВУ, а академічні чеські чинники не лише визнали укр.ську високу школу, але й дали їй приміщення у послистях празького Карлового Уні-

верситету, найбільшого центру славістики з великою бібліотекою, яка включала й публікації україністики. Все це дало можливість розвинути до певної міри наукову, видавничу й педагогічну діяльність. Обставини в яких прийшлося діяти після Другої світової війни, коли в 1945 році УВУ перенесено до Мюнхена, столиці Баварії в Західній Німеччині, були менш сприятливі хоч тут знову появилася численна студентська молодь та наукові сили з усіх земель України, бо фінанси постійно були проблемою. Але завдяки підтримці української спільноти у вільному світі, ідейності студентства й посвяті професорів була можливість продовжити наукову діяльність УВУ дотепер.

Маючи два факультети — філософський з історично-філософським відділом та факультет права й суспільно-економічних наук від 1921 року, тобто на протязі 60-ти років, УВУ підготував поважне число громадських діячів і науковців та забезпечив чимало своїх чужих високіх шкіл професійними силами, продовжуючи одночасно українську науку у вільному світі.

Під сучасну пору існує та сама основна проблема, — тобто, брак грошей, — яка утруднює вести належну наукову працю та репрезентувати український наріз серед академічного світу, головним в Західній Європі. Як нам уже відомо, будівля, набута Університетом десяти років тому, ще й досі не сплачена.

Маючи велику й заможну політичну еміграцію у вільному світі, годі шукати інших джерел для фінансів, щоб втримати власний Університет на чужині. Відбувши численні відзначення в Європі, ректор Володимир Янів, хоч і в поважному віці, трудиться з посватою по просторах теренах Америки, щоб відзначити з нами спільно 60-річчя Українського Вільного Університету та придбати фінансову базу для дальшого розвитку української науки у вільному світі.

ПЕРЕД ЯПОНСЬКИМ СУДОМ У ТОКІО ВІДБУЛАСЯ

судова розправа в справі надужити у зв'язку із закупом американських літаків. Згідно з різними даними, в справі ці був замішаний колишній прем'єр Какею Танака, який після відкриття того скандалу мусів уступити зі своїх високих постів, бо мав брати хабарі від американських фірм. Крім Танаки в цій справі були замішані різні японські посередники і співробітники Танаки й вони тепер відповідалимуть перед судом за свою участь. Одним з перших процесів був суд проти Кен'ї Осано, близького співробітника Танаки. Суд визнає Осано винним і засудив його на один рік тюрми. Цей присуд погіршив положення самого Танаки, бо суд визнає, що мав місце факт хабарництва.

Характер

Вітовський „визначався незвичайно складною вдачею“, — згадує один з його особистих знайомих і це підкреслюють також різні його біографи. Цим головним вони стараються пояснити декілька його „дивних“, чи там по модерному, „контроверсійних“ рішень і потягнень, в тому і його рішення — резигнації в перших листопадових днях.

Ці „складності“, однак, не розуміють в значенні негативних. Навпаки. Вітовського окреслюють як людину енергійну, імпульсивну і бадьору обдаровану гумором і буйною фантазією, з ініціативою до різних нових починів. Бував одвертий і прямолінійний: в гімназії передавав учителям свої думки і погляди відкрито, в громадсько-політичному житті не любив інтриг і скритих заходів. „Мав (Вітовський) вроджену товариську огладу й елегантність... зовсім природні форми поведінки. Визначався теж толерантністю до думок своїх співрозмовників“, — каже ще один з його біографів (М. Заклинський).

Інші прикмети його вдачі, як ідейність, розум, сильна воля, організаційний хист разом з його світоглядом створили з Вітовського видатного суспільно-політичного діяча і патріота, а відвага, опанованість і холонокровність у боях внесли його на вершини воєнної слави.

При цьому визначався він ще притаманною українській вдачі гуманністю-любов'ю і доброзичливістю до людей, а зокрема до українського народу.

(Продовження буде)

Іван Леско

ТВОРЕЦЬ ЛИСТОПАДОВОГО ЧИНУ: ДМИТРО ВІТОВСЬКИЙ

(Психологічний портрет)

„Занятий українськими військами Львів посилав поклики Києву, столиці Соборної України.“ (Телеграма Д. Вітовського з 1. XI, 1918 р.).

У новітній українській історії і мемуаристичні постаті Дмитра Вітовського присвячується порівняльно мало місця, хоч це виймає заслужено і незвичайно шляхетна людина і цікава особистість. Коли ж і появляються його біографії, то вони, — як каже один автор, — стереотипні в подаванні фактів, „без нових аналізів і навіслень“, хоч такі були б і потрібні.

Такої аналізи вимагала б передусім роля Вітовського — до речі рішальна роля — у Листопадівім Зриві 1918 року.

Як знаємо, завдяки волі і рішучості Вітовського — всупереч заганням і непевності наших старих політиків — українці перейняли шляхом революційного зриву державну владу в Галичині та проголосили її незалежність 1-го листопада згаданого пам'ятного року. Вітовський став командантом збройних українських сил Львова, не тільки як ініціатор, але і як найславніший тоді старшина в рядах УСС. Проте, хоч це призначення він прийняв з найбільшою впевненістю успіху, то вже третью дію боїв з поляками зголосив перед Національною Радою своєю резигнацію з посту команданта, „бо, — як казав, — „не почуватися на силах“.

Цей крок, що не має багато прецедентів у воєнних

ОМУА

Об'єднання Мистців Українців Америки
запрошує Українське Громадянство на

ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ ГРАФІКИ

АНДРІЯ МАДАЯ

з ФІЛАДЕЛЬФІЇ, Па.

в неділю, 15-го листопада 1981 р., о год. 1-й по
пол. в Галерії ОМУА при 136 Друга Авеню, Нью
Йорк, Н. Й.

Виставка відкрита в будні від 6-8 веч., в суботи
і неділі від 1-8 веч. і триватиме до 21-го листопа-
да 1981 року.

В КЛІВЛЕНДІ ПОМЕР СВ. П. МІР ОСТАП ГУК

Клівленд, Огайо. — У
понеділок, 9-го листопада
1981 року, тут помер на 79-
му році життя бл. п. магіс-
тер прав Остап Гук, суспіль-
но-громадський і коопера-
тивний діяч, колишній полі-
тв'язень. Похоронні від-
прави будуть правитись 11-
го і 12-го листопада о год. 7-
йй вечора у похоронному
заведенні Колодія. Похо-
рон заповіджений на п'ят-
ницю 13-го листопада о год.
9-йй ранку до української
католицької церкви св. Пе-
тра і Павла, а потім на
цвинтар в Пармі.

Помер проф. Юрій Любинський

Дня 7-го вересня цього
року у Вінніпегу на 74-му
році життя помер на удар
серця видатний українсь-
кий учений-академік, про-
фесор-емеритус Зоологіч-
ного відділу Манітобсько-
го університету д-р Юрій
Любинський.

Покійний походив з дав-
нього українського шлях-
етського роду. Народився
він у Києві в 1907 році; в
1930 році закінчив Медич-
ний факультет Київського
університету, а в 1940 році в
тому ж університеті здобув
ступінь кандидата (магіс-
тра) біологічних наук. Св.п.
проф. Любинський спеці-
лізувався головним чином
у зоології — гельмінто-

логії. У вирі війни був ева-
куюваний з України до Ні-
меччини, де одружився зі
своєю землячкою Іриною.

Після війни доля закину-
ла родину Любинських на
дослідницьку працю до но-
воствореної держави Паки-
стан. У 1954 році Любинсь-
кий приїхав до Канади. Пра-
цюючи науковим працівни-
ком Інституту паразитоло-
гії Мекільського універси-
тету в Монреалі проф. Лю-
бинський завершив свою
наукову працю і в 1956 році
отримав в цьому універси-
теті ступінь доктора. У
1959 році родина Любинсь-
ких набула канадське горо-
жанство, а в 1960 році д-р
Любинський був прийнятий
на посаду професора Зооло-
гічного відділу Манітобсь-
кого університету, де пра-
цював аж до пенсії, до 1974
року.

За надзвичайні заслуги в
галузі науки та професури
сенат університету наділив
професора Юрія статусом
професора-емеритуса. Він
продовжував працювати,
як дослідник, в університе-
ті, де працювала також до-
слідниця, його дружина д-р
Ірина Любинська. Наукова

спадщина Покійного була
великою: понад шістьдесят
наукових праць у багатьох
мовах.

Покійний був членом
УВАН у Канаді, членом Се-
нату Православної Колегії
св.Андрея при Манітобсь-
кому університеті, членом
Осередку Української Куль-
тури й Освіти та членом
православної громади при
католицькій Троїці у Вінніпе-
гу.

Крім головної своєї про-
фесії проф. Любинський був
також ерудитом й інших га-
лузів науки — любив гео-
графію, астрономію, істо-
рію, мистецтво, а зокрема
кохався в художній літера-
турі та відзначався фено-
менальною пам'яттю, знав
багато мов, а до того, мав
надзвичайну лагідну і весе-
лу вдачу.

Покійний залишив у смут-
ку самотню дружину та
багатьох друзів — коле-
гів-професорів, студентів, при-
ятелів професійних асоціа-
цій, інституцій, та далеку
родню в Україні.

Похований проф. Лю-
бинський 10-го вересня на
православному кладовищі
„Глен Іден" у Вінніпегу.
Панахиду й похорон від-
правили настоятель кате-
дри Пресвятої Троїці отець
Керницький в асисті свяще-
ників — професорів-теологів
із Колегії св.Андрея д-ра
Геруса, Юрківського, Крав-
ченка на чолі з Владикою
Василієм. Покійного по-
рошала на вічний спочинок
велика громада людей. Піс-
ля похорону відбулася три-
зна в Катедрі Пресвятої Трої-
ці.

І.С.Мухин

Замість квітів на могилу
бл. п. мгр. фармації Мар'яна Мареніна
складаємо 50.00 доларів
на ПАТРІАРШИЙ ФОНД
Іванна і Софія ШАШКЕВИЧ

В Сороковий день смерті
нашого Неждануваного
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСА

бл. п. Д-ра ОЛЕКСАНДРА МАРИТЧАКА

була відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в церкві Непорочного Зачаття Пречистої Діви
Марії в Гемтсбургу, Мінн.

8-го листопада 1981 р., о 10-й год. ранку
Про молитви за спокій душі Покійного просять:

МАРІЯ — дружина
ОПЕСЬ — син з дружиною ІРИНОЮ
і дітьми ОЛЕКСАНДРОМ і ХРИСТИНОЮ

Ділимося сумною вісткою,
що в суботу, 7-го листопада 1981 року, упокоївся в Бозі
на 84-му році життя,
наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО та ДІДУСЬ

бл. п.

ОСИП БАНДЕРА

інженер, чотар Українських Січових Стрільців, посадинок
міста Стрия та довголітній діяч громадських установ.

ПАРАСТАС у понеділок, 9-го листопада 1981 р., о год.
7:30 веч. в похоронному заведенні Талларського у Гартфорді,
Конн.

ПОХОРОН у віторок, 10-го листопада 1981 р., о год.
9-йй ранку в похоронному заведенні до церкви св. Михаїла,
а опісля на цвинтар у Глстонбері, Конн.

В глибокому смутку:

дружина — МАРІЯ
дочка — ІРИНА ЧАЙКОВСЬКА
сини:
д-р ЯРОСЛАВ БАНДЕРА з дружиною
ЕМІЛІ
д-р ВОЛОДИМИР БАНДЕРА з дружиною
НІНОЮ
внуки — МАРТА і РОМАН, ГАЛІЯ, АНДРІЙ,
ОСИП, МАРКО, ПЕТРО і ХРИСТІЯ
та Родина в ЗСА, КАНАДІ та в Україні

Свята Софія — Релігійне Товариство Українців
Католиків, ЗСА
та Українське Патріархальне Товариство
повідомляють:

Гість з Риму

ДОМІНІК МОРАВСЬКИЙ

журналіст і редактор „Культури" та добрий знавець схід-
ної політики Ватикану, прибуває до ЗСА та виступить

ДОПОВІДЬ

на тему:

МІЖНАРОДНИЙ ВПЛИВ ПОНТИФІКА- ТУ ПАПИ ІВАНА ПАВЛА II

Доповіді заплановані:

неділя, 15 листопада 1981 р. — Філадельфія, Па.,
Філія УКУ, год. 5-та по пол.;
віторок, 17 листопада — Філадельфія, Па., Ля
Саль Коледж;
п'ятниця, 20 листопада — Нью Йорк, Літератур-
но-Мистецький Клуб, год. 7-ма веч.;
субота, 21 листопада — Ньюарк-Ірвінгтон, Укра-
їнський Народний Дім в Ірвінгтоні, Н. Дж.,
год. 7-ма веч.;
неділя, 22 листопада — Вашингтон, Філія УКУ,
год. 5 по пол.;
четвер, 26 листопада — Баффало, Н. Й.;
п'ятниця, 27 листопада — Рочестер, Н. Й., зала
церкви Богоявлення, год. 7-ма веч.;
неділя, 29-го листопада — Дітройт, Мінн., зала
церкви св. Йосафата в Воррен, год. 3-тя по
пол.;
п'ятниця, 4 грудня — Чикаго, зала парафії св.
Володимира і Ольги.

До численної участі у запланованих доповідях запрошує
все Українське Громадянство —

УПРАВА ТОВАРИСТВА СВЯТА СОФІЯ
і УКРАЇНСЬКЕ ПАТРІАРХАЛЬНЕ
ТОВАРИСТВО

Філадельфійський Комітет Оборони
Національних і Людських Прав в Україні
запрошує все Українське Громадянство
Філадельфії й околиці на

ЗУСТРІЧ

з д-ром Володимиром МАЛИНКОВИЧЕМ

членом Української Гельсінської Групи.

Зустріч відбудеться

в неділю, 15 листопада 1981 р., о год. 2-йй по пол.
в малій залі Українського Освітньо-
Культурного Центру
при 700 Cedar Rd., ABINGTON, Pa.

Увага! ЧИКАГО і ОКОЛИЦІ! Увага!

Український Золотий Хрест 12-йй Відділ в Чикаго, Ілл.

широ запрошує усе Українське Громадянство на

ОСІННІЙ ЯРМАРОК

який відбудеться

в залі „Lewie", 2353 В. Чикаго Авеню, Чикаго, Ілл.

в днях:

субота, 21-го листопада 1981 року,
від год. 10-ої рано до 6-ої вечора
неділя, 22-го листопада 1981 року,
від год. 10-ої рано до 5-ої вечора
Продаж: КАРТИН ЗНАНИХ УКРАЇНСЬКИХ МИСТЦІВ, ВИ-
ШИВКИ, КЕРАМІКИ та ІНШИХ МИСТЕЦЬКИХ ВИРОБІВ.
ВИГРАШІ. Вступ вільний. КАВА — СОЛОДКЕ.

Пластова Станиця і Осередок СУМ-А в Джерзі Ситі, Н. Дж.
запрошують на

ОСІННЮ ЗАБАВУ

в суботу, 21-го листопада 1981 року, о год. 9-йй веч.
в залі УНДому, 96 Fleet Street, Джерзі Ситі, Н. Дж.
Грає оркестра „Червона Калина"

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ
ВЛАШТОВУЄ

КОНЦЕРТ УКРАЇНСЬКОЇ ОПЕРНОЇ МУЗИКИ

Диригент

Володимир Колесник

УКРАЇНСЬКИЙ КАНАДСЬКИЙ ОПЕРНИЙ ХОР

СОЛІСТИ:

Ірена Вельгаш

Ганна Колесник

Богдан Чаплинський

Леонід Скірко

АМЕРИКАНСЬКА СИМФОНІЧНА ОРКЕСТРА

НЕДІЛЯ, 15-го ЛИСТОПАДА, 1981 р. о год. 2:30 по пол.

CARNEGIE HALL

SEVENTH AVENUE and 57th St. NEW YORK CITY

КВИТКИ В ЦІНІ: \$8.00, \$10.00, \$13.00, \$15.00 \$16.00

можна набути в Головній Канцелярії

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

30 Montgomery St. Jersey City, N. J. 07302

Телефон: (201) 451-2200 в Нью Джерзі — (212) 227-5250 в Нью Йорку
або в крамницях: — СУРМА, АРКА, ЕКО — Нью Йорк

— ДНІПРО, БАЗАР — Ньюарк

Також КВИТКИ при КАСІ перед концертом
від год. 12-ої дня

Братство Охорони Воєнних Могил „Броди-Лев"

зі сумом повідомляє, що дня 7-го листопада 1981 року,
упокоївся в Бозі

бл. п.

ГІЛЯРІЙ ЗАРИЦЬКИЙ

член-основник Братства „Броди-Лев", кол. старшина 1-ої
УД УНА, активний та заслужений громадський діяч.

ПАНАХИДА у віторок, 10-го листопада 1981 р., о год.
8-йй веч. в похоронному заведенні Hempstead Funeral Home,
89 Peninsula Blvd., Hempstead, N.Y.

ПОХОРОН в середу, 11-го листопада 1981 р. з того ж по-
хоронного заведення до церкви св. Володимира у Гемстеді,
Н. Й., о год. 9-йй ранку, а опісля на український католицький
цвинтар св. Духа в Гемтсбургу, Н. Й.

Опечалений Дружині, Донці та Синам Покійного складаємо
глибокі співси щиро співчуття.

БРАТСТВО „БРОДИ-ЛЕВ"

Братство кол. Вояків І. УД УНА Станиця Нью Йорк

ділиться сумною вісткою з Побратимами,
кол. Вояками-Українцями та всім Громадянством,
що дня 7-го листопада 1981 року
відійшов у Вічність

сл. п.

ГІЛЯРІЙ ЗАРИЦЬКИЙ

кол. старшина 1-ої УД УНА, активний та заслужений
громадський діяч.

ПАНАХИДА у віторок, 10-го листопада 1981 р., о год.
8-йй веч. в похоронному заведенні Hempstead Funeral Home,
89 Peninsula Blvd., Hempstead, N.Y.

ПОХОРОН в середу, 11-го листопада 1981 року з того ж по-
хоронного заведення до церкви св. Володимира у Гем-
стеді, Н. Й., о год. 9-йй ранку, а опісля на український като-
лицький цвинтар св. Духа в Гемтсбургу, Н. Й.

Опечаленим Дружині і Дітям нашого Незабутнього
Побратима, складаємо щирі співчуття.

УПРАВА СТАНИЦІ

Ділимося сумною вісткою з Українським Громадянством,
що довголітній співачка Церковного Хору св. Юра в Нью Йорку,
відійшла у Вічність в Нью Йорку, 7-го листопада 1981 року

бл. п.

МАРІЯ ХАРУК

на 53-му році життя.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в понеділок і віторок, 9-го і 10-го листопада
1981 року о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Нью Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН в середу, 11-го листопада 1981 року о год. 9:30 ранку до церкви св. Юра,
а опісля на український католицький цвинтар св. Духа у Гемтсбургу, Н. Й.

ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

Опечалений Родині складаємо наші найглибші співчуття.

Управа, Члени Церковного хору св. Юра
і Диригент

Замість квітів на могилу, Церковний Хор складає 150.00 доларів
на новий Іконостас у церкві св. Юра.

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих,
що дня 7-го листопада 1981 року, по довгій і важкій недугі,
відійшла у Вічність

наша Найдорожча ДРУЖИНА і МАМА

бл. п.

МАРІЯ ХАРУК

проживши 53 роки.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в похоронному заведенні П. Яреми (129 Схід
7-ма вул. в Нью Йорку), в понеділок і віторок, 9-го і 10-го листопада 1981 р., о год. 7:30 веч.

ПОХОРОН в середу, 11-го листопада 1981 р., о год. 9:30 ранку до церкви св. Юра, а
відтак на український католицький цвинтар св. Духа в Гемтсбургу, Н. Й.

В глибокому смутку:

муж — ОЛЕКСА
син — ІГОР
дочка — ОКСАНА
тато — ІВАН
швагер — ВАСИЛЬ з дружиною ВОЛОДИМИРОЮ
кузина — СТЕФА ЧЕРЕПАНИН з дітьми
ВІЧНА ЇЇ ПАМ'ЯТЬ!

